

Jordlovene. Det har aldrig været et Hensyn ved denne Ejendomsskyldvurdering, og den kan kun anvendes til det, som har været dens Formaal. Det kan være, at den daarligt nok kan anvendes dertil, det skal jeg slet ikke komme ind paa — jeg skal hverken tage den i Forsvar eller angribe den —, men jeg vil kun fremhæve, at Ejendommenes Jordværdi som Ejendomsskyldværdien i det hele taget berører jo slet ikke det, som her drøftes. For saa vidt mener jeg ogsaa, at den Diskussion, der har været ført om det ærede Medlem Hr. Olufsons Selvangivelse til Ejendomsskyld, kan være meget interessant, men den vedrører slet ikke Spørgsmaalet om Køb og Salg af Jord og heller ikke det Spørgsmaal om Jordlovene, som her er for.

Endelig maa jeg overfor det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen udtale, at naar han i sine Bemærkninger om Administrationen syntes at føle sig tiltalt af en Ordning, der gik ud paa, at alt samledes i Statens Jordlovsudvalg og altsaa mere direkte kom til at henhøre under Landbrugsministeriet, kan jeg heller ikke i den Henseende dele det ærede Medlems Opfattelse. Jeg kan ikke vænne mig til at overse den Kendsgerning, at den Udstykning, der her i Landet virkelig betyder noget, den, der har organiseret vort Landbrug paa den ejendommelige Maade, det danske Landbrug nu en Gang er organiseret, er en Udstykning, der er foregaaet fuldkommen frit og uden Statens Medvirkning. Og hvor betydningsfulde end disse Love er, beder jeg dog ærede Medlemmer aldrig glemme, at det, som kan ske ad den Vej, ikke er det vigtigste, ikke det afgørende. Det afgørende er for det første, at der er økonomiske Betingelser for, at disse mindre Brug, der oprettes, kan bestaa ved deres egen Kraft, ellers er det hele fuldstændig haabløst, og for det andet, at der er en Ungdom, som selv vil tage fat, ikke af den Slags, som sætter sig hen og siger: Staten maa sørge for os, vi er blevet saa og saa gamle og har ikke kunnet tjene noget. Naar disse Betingelser er til Stede, vil der kunne fortsættes. Det er disse Forhold, som har frembragt det stærkt udstykkede Landbrug, vi nu har her i Landet, og som jeg tror er en baade økonomisk og social Velsignelse. Men skal vi sætte vor Lid til denne frie og frivillige Udstykning ogsaa i Fremtiden, tror jeg ikke, Vejen er den, at vi centraliserer alt for stærkt. Jeg tror, vi skal være meget varsomme dermed. Jordlovsudvalget har den bestemte Opgave at forestaa Udstykning af Jord i offentligt Eje, og det er en meget stor Opgave,

og den kan volde baade Jordlovsudvalget og Landbrugsministeriet Besvær nok. Jeg skal ikke nægte, at jeg ofte føler, at det kan blive et stort Ansvar for den, der er Landbrugsminister, ligesom naturligvis ogsaa for alledem, som paa afgørende Maade tager Del i dette Arbejde. Men jeg tror, der foreløbig er nok for Staten at tage fat paa, og jeg tror ikke, det er ønskeligt, at vi centraliserer det mere, saaledes at hele Udstykningsvirksomheden Landet over skal samles derinde. Jeg har en vis Forudfølelse af, at hvis vi gaar den Vej, vil Centralisering paa dette Omraade ligesom paa saa mange forskellige andre i Virkeligheden betyde, at man hindrer det frie Livs Udfoldelse og kvæler Initiativet og Foretagsomheden, som man altid skal have med sig, hvis noget nyt skal begynde og kunne vokse frem.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Brorsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Brorsen: Det ærede Medlem Hr. Ulrich vilde mene, at jeg ved mine Udtalelser her havde gjort Forsøg paa at korrekse Tinget. Det er en fuldstændig Misforstaaelse. Jeg har kun sagt — og jeg har sagt det, fordi det er min Mening, og den har jeg Lov til at fremsætte, uanset om den maatte være en anden end det ærede Medlem Hr. Ulrichs —, at vore Forhandlinger i mange Tilfælde vilde vinde, hvis vi noget mere, end det nu sker, fremsatte vore Udtalelser i en kortere og mere koncise Form. Det er gentagne Gange blevet udtalt — og man har godt af at lægge Mærke dertil — af Folk udenfor Tinget, som vil sætte sig ind i vore Forhandlinger, at det er et fuldstændigt Vildnis og næsten umuligt at komme ind til Kærnen. Jeg tror ikke, det vilde skade, at vi lagde os disse Ord noget paa Sinde; og jeg vil gentage: jeg tror, vore Forhandlinger vilde vinde derved. Desuden skulde det ærede Medlem Hr. Ulrich nødig tale om at korrekse; thi det ærede Medlem forsøgte efter min Mening at korrekse alle Partier undtagen hans eget i Anledning af, hvad vi havde bedrevet med Hensyn til Jordlovgivningen. Det ærede Medlem kom igen ind paa, at vi fra Venstres Side havde været med til at forcere Sagen. Det ærede Medlem fremførte et Par Citater, der skulde vise dette. Jeg ved ikke, om han husker det første Citat af mine Udtalelser vedrørende dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem maatte dog der tilføje, at de var i høj Grad forsigtige. Der var ikke Tale om nogen Forcing, jeg advarede netop imod at forcere Sagen. Derfor var der ikke Fugls Føde i de